

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Vidění

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Vidění

Argo, 2014

Copyright © Vilma Kadlečková, 2014

Cover art © Tomáš Kučerovský, 2014

ISBN 978-80-257-1277-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-1354-9 (e-kniha)

*Vzdávám hold všem obětem össenských
hub – svým laskavým i nelítostným
betačtenářům, bez jejichž podpory
a připomínek by tento příběh nadále existoval
jen jako vrstva informací v protonaci, místo
aby zkondenzoval do slov na papíře či displeji.*

Poděkování

*Tito lidé mi pomohli prokousat se myceliem
až ke dnu: Karolina Francová, Sanča
Fülle, Viktor Janiš, Ondřej Müller, Richard
Podaný, Zdeněk Rampas. Díky! A obzvlášť
děkuji svému manželovi, Martinu Klímovi,
že mě během jedenácti let, kdy jsem porůznu
a s přestávkami tuhle věc psala, i s celou
bandou mých mimozemšťanů nevynešl
v zubech.*

Vilma K.

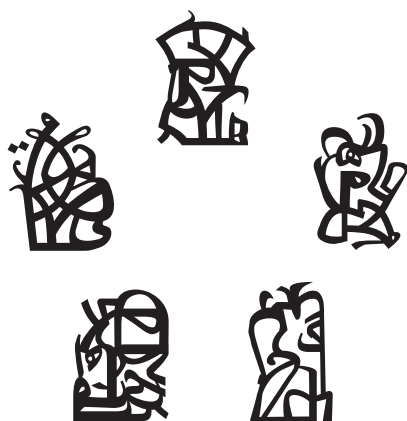
Pětice posvátných drog. Pět stupňů na cestě k Osvícení: to nejskvělejší a nejstrašnější, co přinesla civilizace Össeanů lidským planetám. *Gömeršaül*, terronsky zvaný *Jantarové oči*, prolomí hradby přičetnosti. *Laëgühr*, *Led pod kůží*, zaostří mysl na vzdálený cíl. *Ökrë*, *Pád do temnot*, sežehne plamenem všechno, co bylo; a *yantrün*, *Vidění*, otevře bránu do nového světa a nové reality. Nakonec přímo k duši promluví *räwë*, *Hlasy a hvězdy* – a spojí chaos pochybností do jediného a jedinečného celku, do *Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí*.

Taková je víra Össeanů.

Jenže pak jsou tady ti ostatní. Lidi jako Lucas Hildebrandt, kteří sice pochopili, co se po nich chce, ale stejně to jaktěživi neudělají správně. *Vesmírnému kruhu Dokonalého Bytí* zásadně říkají *Nesmírný puch Dokonaného Zblití*; a místo aby stoupali k Bohu, zarytě klopýtají přesně opačným směrem.

Pro ně je to opravdové peklo. Nebo aspoň boj o život.

Pět stupňů nesvobody, závislosti, šílenství.

Yantrün

KAPITOLA PRVNÍ

Svátost smrti

Nejdůležitější věci se odehrají vskrytu, protože tím, jak zůstávají utajeny naší mysli, nad námi získávají moc. V hlubinách padne rozhodnutí, ukováno bez účasti toho, čemu říkáme Skutečnost – a zatím naše vědomí, připoutané k sítím Zjevného, je vyneseno na povrch, smýkáno větrem přeludů, vláčeno v zajetí iluzí, klamáno bez ustání; to je urrümaë. Hmotný svět je urrümaë. To, co přináší smysly, je urrümaë. A ten, kdo nechá svou mysl ulpívat ve světě hmoty, drží v rukou jenom stín stínů, urrümaë, nicotu.

Tohle se pravilo na třetím listu papíru, který nechal Lucas Hildebrandt Fioně Fergussonové na stole, když jí překládal obsah jejích značně össenských snů. Ve fonetickém přepisu ještě zůstal tvar össenských veršů, uhlazených a plných dvojhlásek a přehlásek. On se to ovšem nepokoušel umělecky přebásnit. Hodil jí to pod nohy, jak to stojí a leží, nahrubo a v próze... protože v hloubi duše byl stejně přesvědčený, že tahle slova, ať už v jakékoliv podobě, jen neškodně stečou po nesmáčivé vrstvě zdravého rozumu, která chrání pozemské Bytí před monádami z vesmíru, a nikdy neprosáknou skrz.

Vždyť kdo tu o to stojí? Kdo chce to jejich šílenství? Lucas se nikdy nepokoušel jít ve stopách svého otce a zasvětit život tomu, co je zbožným přáním všech össeistů – totiž sblížení a porozumění mezi Össe a Zemí. Nikdy neuvěřil, že je to vůbec proveditelné: že se ty dva světy mohou prolnout a smísit a vytvořit emulzi nových a zázračných kvalit, která následně pozvedne, osvítlí nebo

rovnou spásí kdejakého kolemjdoucího. Bylo to fyzikálně nemožné. I v jeho vlastním nitru zůstaly Země a Ōsse jako dvě nesourodé vrstvy. Vyžadovalo to jistou dávku schizofrenie, takhle s tím žít; ale jaktěživ nedokázal vměstnat ōssenskou touhu po nesmírnosti do stísněných zákoutí pozemské reality – ani pozemskou touhu po svobodě do otěží ōssenského řádu.

Nakonec k tomu muselo dojít proti jeho vůli. Nedobrovolně.

Násilím.

Dva dny poté, co se Lucas Hildebrandt rozhodl ukončit svůj život pomocí ampule se zaručeně účinným jedem, pořád ještě nebyl mrtvý dost. Jeho pozemské tělo, rozleptané nápirem ōssenských drog, se nacházelo v hotelovém pokoji v luxusním letovisku na pobřeží umělého karibského ostrova D-z-Abyss. Leželo tam opuštěné, netečné, vyčerpané posledním záchvatem Morrisonovy nemoci; bylo na pokraji kolapsu, zatímco mysl, pronikavě živoucí, se od svého zdevastovaného hardwaru odtrhla a bez tíhy a bez bolesti bloudila v hlubinách vesmíru.

Znovu Spolu Teď, zpívaly Lodě.

Tohle byla Skutečnost. Mimo hmotný svět, mimo lidské smysly, mimo běžnou realitu lidské existence – mimo všechny ty zmiňované sítě *Zjevného*, které Ōsseané nazývají *urrūmaē* čili *mámení*. Lucas jasně cítil, že předtím žil v bludu a namlouval si samé nesmysly. V minulém životě kupříkladu věřil, že má cenu chodit tam a zpátky (třeba do práce a z práce); setkávat se s jinými lidmi, mluvit s nimi, přesvědčovat je či měnit; a vůbec že je hodnotou samo o sobě o něco se snažit, něco plánovat a něco dělat. Věřil, že věci běžné denní potřeby, které má kolem sebe, doopravdy existují a stojí za jeho pozornost – a že to něco podstatného znamená, když je třeba získat do svého vlastnictví, přetvořit, zlikviduje nebo přesune sem tam. Těžko si představit ubožejší iluzi! Najednou to z něj spadlo jako olověné šaty. Nemůže nic stvořit a nemůže nic zničit. Všechno je přítomno odnepaměti ve Vesmírném kruhu Dokonalého Bytí, a navždy to tam přítomno bude. Jsou tam Ony – *Ty, které bdí ve vesmíru*; splývají s Věčností a vyčkávají; a on jako člověk zvenčí, který byl *přizván* k té slavnosti duší, nakonec rozhoduje jen o jediné věci: jestli se na ní chce podílet, anebo o tom radši nevědět nic.

Vybral si to první. Měl po krk slepoty.

Sotva se osvobodil z pasti fyzického utrpení, ve které vězelo jeho pozemské tělo, dychtivě se otevíral všemu, co k němu hřejivě sálalo z vesmíru. Lodě ho vtáhly mezi sebe. Síť Jejich vzdálených myslí vnímal jako planoucí

kruh ohňů na obzoru; vzpínal se k Nim ze studny planetárního ticha, užíval si vzájemnosti a věděl, že také Ony o něm vědí a že ho vítají. Tohle je *Sdílené vědomí*. I on ho sdílí. Stal se jeho součástí.

Čas přestal plynout a ustrnul v blažené nehybnosti. Teprve teď, s Nimi, nastalo to vytoužené *doopravdy*. Lükeas Lus byl nepokrytě šťastný a vydrželo mu to skoro půl věčnosti.

Idyla. Absolutní krása.

Než uviděl smrt.

Fiona Fergussonová se mezitím prodírala mlhou *urrümaä*. Osvícení zatím nedosáhla, takže musela chodit do práce. *Ano, tady máme Skutečnost; tu pravou realitu každodenního života*, říkala si suše, zatímco kráčela chodbou v budově Rady k velkému konferenčnímu sálu; *tohle je ten hmotný svět, o kterém se mluví v össenských veršovánkách z mých snů: ospalá nuda státní instituce, kolektivní bezmocnost a davy příživníků!* Bylo ovšem zjevné, že zrovna ona s tím nic nenadělá, a tak si uhladila kostým a účes do reprezentativní podoby, nasadila úsměv a otevřela dveře.

Obrovská telestěna byla plná hvězd – a sál truchlivě prázdný. Obraz vesmíru přenášely i některé zpravodajské kanály, ale mediantů, kteří tu čekali na přílet páté a poslední Lodě s kolonisty, se zdaleka nesešlo tolik jako u té první. Zájem o D-alfu upadá. Fiona proklouzla do čela a posadila se na pódium vedle svých dvou kolegů z Rady, socioložky Bakerové a Stephensona z tiskového oddělení, kteří to tu před hodinou zahájili a hájili ještě teď. Stephenson si vzal mikrofon a představil ji. Dávno už tu měla být, aby odpovídala na dotazy a vysvětlovala zádrhele právních vztahů, které v souvislosti s kolonisty vzniknou. Jenže tahle problematika se omílala tak často, že Fiona žádný velký zájem nečekala. Tiše odtikávající minuty jí dávaly za pravdu. Slova se zase ujala Bakerová, která koordinovala integraci předchozích skupin D-alfanů na Deimosu II, a rozvlekle rozebírala problémy s adaptací. Fiona nasadila oduševnělý výraz a rezignovaně sledovala, jak se medianti poflakují po sále. Žádná známá tvář. Úspěšný mediant se pozná podle toho, že neutrácí za jídlo, protože ho pořád někam zvou. Tihle ovšem úspěšní nejsou. Musí se spokojit s oschlými obloženými mísami, na kterých Stafford šetří. Fioně bylo jasné už teď, že tady se žádných brilantních názorů a vášnivých diskusí nedočká.

Náhle v prořídle skupince zahlédla Össeany.

Byli dva, nějaké děvče a postarší muž ve slunečních brýlích, na pohled neškodní. A přesto jí zatrnulo. *Tohle má být co?* Šeptem se vyptala Dina Stephensona. Prý jsou to oficiální pozorovatelé, které sem jménem Církve vyslala sama velekněžka Maëwënë. *Proč se obtěžovali? Proč sem dnes Maëwënë poslala své lidi, když to u předchozích příletů neudělala?* To byla zásadní otázka; ovšem na ni už Dino odpověď neznal.

Fiona nervózně přejížděla nehty po lemu sukně. Össenský stařík a děvče postávali u stolku s občerstvením a srkali erární minerálku. Nevypadali jako teroristi. Ale copak se u mimozemšťanů dá spoléhat na pozemské dojmy? *Z nějakého důvodu chtějí Össeany sledovat rutinní výstup Lodi přímo tady, u zdroje, místo aby se spokojili se zprávou přefiltrovanou Medianetem. Co si od toho slibují? Nebo je to záminka a mají v Radě nějaký jiný úkol?* Nepochybovala, že Stafford ihned někoho z techniků pověřil, aby ze Sloňáků nespustil kameru a směrový mikrofón, případně oči; ale zrovna tak věděla, že to je asi tak všechno, co se s tím dá dělat. Össeany není možné jen tak vykázat. Drží se tu jako plíseň ve sprše.

Össenská dívka náhle zvedla hlavu a upřeně se zadívala Fioniným směrem. Oči měla ukryté za slunečními brýlemi, takže trëighrù se nemohlo ustavit; ale i tak to bylo nepříjemně osobní. Fiona poposedla a odvrátila se.

Kde vězí ta Loď?

Někteří medianti se snažili tvářit zainteresovaně a trpělivě. Někteří ani moc ne. Štvalo je to všechny svorně, že mají třet tady, zatímco kdekoliv jinde se odehrávají věci mnohem méně předvídatelné. Světlovlasý mladík z ProxiMedia II, rozvalující se v hledišti tři metry od ní, to vyřešil radikálně. Položil si nohy na další židli, zavřel oči a docela obyčejně usnul.

A vtom se dočkali.

Přes telestěnu přeběhl pás modravých jisker. Medianti zpozorněli, chvatně vecpali do lícních toreb zbytky nakousnutých chlebiček a stáhli si sluchátka na uši. Rozsvítily se LEDky na záznamových zařízeních. Všeobecné pozdvižení vzbudilo mladíka z Proxi. Shodil nohy ze židle, protřel si oči a zainteresovaný výraz se mu zase vrátil. Na telestěně to jiskřilo čím dál víc. Podle staleté tradice zazněly tóny z Richarda Strausse.

„...a právě nastává chvíle, kdy se uzavírá jedna z nejtemnějších kapitol pozemského vesmírného výzkumu,“ dolehl k Fioně zvučný hlas reportérky, která pro svou domovskou stanici s profesionálním nadšením komentovala

přímý přenos. „Össenská Loď *Zelená lastura* je poslední z plavidel, která během uplynulých týdnů převážela do Sluneční soustavy kolonisty z D-alfy. Už vidíme světelné záblesky, které bezprostředně předcházejí vynoření Lodi z mimoprostoru. D-alfané, vítejte domů!“

Přesné načasování. Ve spršce oslňujícího světla se vyloupila Loď z nicoty, zářící a skvělá, reklama na össenskou dokonalost, jak Ji snímaly kamery u ústí portálu *Solas* v Oortově oblaku. Signál z R-A vysílače byl ve špičkové kvalitě – jasný, bez šumů, v reálném čase.

„Za okamžik Loď zažehne motory pro cestu Základním prostorem. Loď a její osmičlennou posádku pod vedením zkušeného pilota, poručíka Elswortha, teď čeká deset dní manévrování zde ve Sluneční soustavě, než se poslední tři stovky kolonistů z D-alfy připojí k ostatním, kteří se v současné době adaptují na zdejší podmínky na základně Deimos II. Stejně jako předchozí čtyři Lodi, i *Zelená lastura* byla pro odvoz našich spoluobčanů zapůjčena firmou Spencer ArtiSats, která sponzoruje vesmírný výzkum –“

Fiona se kousla do rtu. V tuhle chvíli režie zaručeně prostrídá nudný obraz vesmíru logem Spencerů, čímž zabije pár vteřin. Mediantka začínala být nervózní; vkládala do své řeči meandry vedlejších vět a nastavovala komentář, jak se dalo, než jí Loď přispěchá na pomoc a předvede nějaký vizuálně působivý manévr, který by mohl diváky zajímat.

Jenže *Zelená lastura* s režií nespolupracovala. Nehybně visela uprostřed telestěny. Dohasly poslední záblesky, které provázely přechod do Základního prostoru. A to bylo všechno. Žádná světla, žádný pohyb, žádné signály. Na *Zelené lastuře* nevyvěsili vlajku. Nemávali z okýnka. Nezažehli motory. Loď jako temný stín visela na hvězdném nebi.

Fioně zatrnulo. Neměla ponětí, co to znamená; ale domýšlela si, samozřejmě. Dino Stephenson se k ní naklonil. „Fiono, zavolejte dispečink, rychle,“ pošeptal jí. „Nikdo jiný než my to tady asi nesleduje. Ať si to přepnou. Ať někoho seženou. Ať zjistí, co se to tam sakra děje! Já budu žvanit o poruše signálu.“ Sáhl po mikrofonu a obrátil se k mediantům.

V sále narůstal neklid, který ani jeho proslov neutišil. Fiona odklopila netlog a na interní síti začala shánět lidi z kosmického provozu, aby sem dotáhla někoho kompetentního, než ta smršť nastane. Zavolala Staffordovi. Zavolala dispečink. V žaludku se jí rozlévala hrůza – chladně, neodvratně, dusivě, k zalknutí. A náhle její pohled zase padl na oba Össeany.

Ti nesháněli informace. Na nic se neptali. Stáli úplně tiše, s rozpřaženými rukama a dlaněmi obrácenými vzhůru. Viděla, jak se jim uši kroutí a křečovitě chvějí; a přinejmenším natolik mimiku Össeanů znala, aby jí došlo, že to svědčí o nesmírném pohnutí. Teprve pak si všimla, že dívce se zpod brýlí řinou slzy. Že se otrásá vzlyky.

Fiona se kousla do rtu. *Jim je to jasné*, uvědomila si. *Žijí ve vesmíru už celá tisíciletí, v souladu s ním a s Loděmi. Vědí, CO se stalo. ŽE se to stalo. Stačí jim jediný pohled.*

Proto tu byli? Něco tušili? Nebo snad ne přímo oni, nýbrž Maëwëňe?!

Zavřela netlog a zvedla se. V sále stejně vypukla taková vřava, že se rozdíl mezi pódiem a hledištěm dočista stíral. Do sálu se hrnuli lidé z Rady, ke kterým se už doneslo, že s poslední Lodí jsou problémy; jak se navzájem svolávali přes netlogy, šířilo se to bez nadsázky rychlostí světla. Příchozí se překřikovali a dožadovali. Medianti se dožadovali ještě víc. Souvislosti právních se jistě začnou dožadovat taky, ale až ve druhé vlně. Fiona seběhla z pódia.

Ano, měla z Össeanů strach. Cítila k nim odpor, který nepramenil ze zaslepenosti, ale naopak z neplánovaného prozření. Jenže zároveň taky věděla, že jednat musí ona – právě ona, protože z ostatních lidí v sále nikdo neví nic. *Tohle je dluh, který má.* Aniž to Lucas Hildebrandt tušil, kvůli téhle chvíli ji kdysi varoval.

Össeané věří, že kosmické Lodě jsou živé a že jsou to nadlidské bytosti, vytanula jí jeho slova. *Když dojde ve vesmíru k nějaké katastrofě, slouží mši – ne za posádku, ale přímo za Loď. Prý je to obrovská smuteční slavnost, ovšem... jejich Lodě jsou tak dokonalé, že už léta k žádné nehodě nedošlo.* Otrásala se vlnami nervozity. Pocit osudovosti byl tak silný, že jí z toho až drkotaly zuby. *Nedošlo k tomu celá léta. Zato se to ale stalo teď. A já slyšela žalozpěv ve snu. Bylo to snad kvůli Zelené lastuře?* ptala se v duchu sama sebe. *Jak dlouho už je asi mrtvá? Jak dlouho letěla pouhou setrvačností, než Ji sondy ohlásily?!* *Možná se mi to zdálo právě v té chvíli, kdy se to dělo... v jiném plánu, v jiném světě, daleko ve vesmíru.*

Dalo jí pěknou práci prodrat se k Össeanům, ale sotva se přiblížila, moře lidí ji k nim vyvrhlo jako na ostrov. Pozemšťané se jim vyhýbali s dostatečnou nenápadností, dokud bylo na nenápadnost místo. Zato teď se kolem cizinců utvořilo nepřehlédnutelné dvoumetrové vakuum.

Ona ho porušila.

„Kde je v tvém srdci radost, kde je v něm naděje? Přichází hodina žalu,“ začala zvolna, s veškerou vážností, půl metru od jejich uší. Verše *žalozpěvu za mrtvou Lod'* byly zvučné a plné patosu. Nesměla to ovšem oddrmlit moc rychle, protože z Hildebrandtova překladu si pamatovala jen několik prvních řádků.

Slyšeli ji. Össenská dívka se křečovitě rozvzlykala. Starý muž se k Fioně otočil. „Léta se nestala taková strašlivá věc. D-alfa je prokletá,“ řekl. Hlas měl vyprahlý; slova se mu zadrhávala v krku, jak tam narážela na struhadlo prudkých emocí. „Dnes večer zazní tento žalm ve všech našich chrámech. Össeané budou truchlit po celé soustavě Slunce.“

„Vy víte, co se Jí stalo?“

„Nutili Ji letět příliš hluboko! Pozemšťané to tak vždycky dělají. A Její vědomí to neuneslo, protože nemělo ochranu!“ vzlyklo děvče. „Taková krásná, skvělá Lod' –“

Muž zavrtěl hlavou. „Vynášíš ukvapené soudy, Paüsuë,“ řekl rázně. „Její Eminence by tohle nikdy nedopustila.“ Obrátil se k Fioně. „V této chvíli se nic nedá tvrdit s jistotou – kromě toho, že *Zelená lastura* je mrtvá.“

„Co se stalo s lidmi na palubě?“ zeptala se Fiona.

Össeané se zarazili. Dívka přestala vzlykat a muž na Fionu nevěřícně zíral. Zdálo se, že takovou otázku absolutně nečekal. Co víc – že ho rozzuřila. „S lidmi?!“ vyrazil ze sebe pobouřeně. „Ty se ptáš na lidi, když jde o takové neštěstí?! Co na tom sejde, jestli někdo z nich ještě dýchá? *Jsou mrtví tak jako tak!*“ Jeho uši sebou divoce zaškubaly a jejich cípy zbělely jako led. „Nikdo nesmí být přítomen zkáze Lodi a zůstat naživu. Kdyby přežili smrt *Zelené lastury*, jejich osud bude dokonán rukou kněze. Před tváří Akkütlixu bude Össe žádat jejich krev!“

Fiona nasucho polkla. Znovu jí vytanul hlas Hada Hildebrandta. Jeho jízlivý úsměv. *Nejsou to lidi jako my. Na Össe není civilizace v našem slova smyslu. Je tam středověk... už několik tisíc let.*

Bezděky couvla. O krok; pak o další. Najednou nedokázala zůstat v blízkosti těch dvou zrůd. Össeané jí v životě nepřipadali tak nestvůrně cizí jako teď – teď, na půdě Rady, na území Země, mezi davem Pozemšťanů... teď, když jako na betonovou stěnu narazila na sílu jejich přesvědčení. Verše, které jim před chvílí tak snaživě přednášela, aby navodila atmosféru souvátlosti a mohla z nich vyrazit nějaké informace, jí zhořkly na jazyku a zaštipaly v krku. *Jaká souvátlost? S tímhle?!* Žaludek se jí obracel naruby;

všechny ty střeďeční večery, kdy z touhy po exotice chodila na improvizované össenské mše, se jí vrátily, zkyslé jako nestrávené jídlo, nechutné, čpící, nasáklé pachutí trapnosti. Jak to někdy mohla dělat? Jak se k tomu vůbec mohla přiblížit? S příjemným mrazením v zádech si hrála na össenskou víru, protože o ní nic nevěděla. Říkala si, jak pěkně kráčí po trnité cestě k Bohu, užívala si pikantní mimozemské výjimečnosti, ale trny byly z měkkého plastu. Lucas Hildebrandt by dostal další záchvat smíchu.

Jeho ironický hlas. *Neupalují lidi celé najednou. Berou to po končetinách. A ona, pobouřeně: Jak ses mohl dívat?!*

Ve skutečnosti tomu pořád nevěřila. Teď si to uvědomila. Bez ohledu na sny, bez ohledu na Sgena, který vnikl do těla Gerdánce Taliho a prošel těsně kolem ní – *nevěřila*. Ne že by Lucasovy teorie zpochybňoval její rozum. Ne že by si myslela, že si historky o popravách vymyslel. Jen to k ní zkrátka nedolehlo, steklo to po deštníku sebeklamu. Když někdo na Zemi slyší takovou nehoráznost, stejně si to nedokáže představit; tak dokonale se to vymyká řádu jeho vesmíru, že to od sebe odsune co nejdál a zapomene na to. Je to tak daleko. Je to v jiném světě. Je to přelud a mámení. Když Össeané občas na své vlastní planetě zajmou a umučí Pozemšťana, dá se to zatlouct. Dá se zachovávat dekorum. Lidi jako Lucas svými zády zakrývají to nejhorší z celého obrazu, aby se ostatní dívat nemuseli. Ale až se tohle začne dít i na Zemi...?! A ne tajně, jako když zavraždili Lucasova otce, nýbrž veřejně, oficiálně, všude?

Zpotily se jí dlaně při představě šílených tahanic, které nastanou, pokud jsou D-alfané v Lodi naživu a Össeané budou žádat jejich smrt. A vzápětí se přistihla, že si *přeje*, aby kolonisté byli radši mrtví.

Zatrnulo jí hrůzou. Nejen z Össeanů, ale z toho strašlivého posunu ve vlastní hlavě, který tuhle myšlenku vůbec umožnil.

Snad se nebudu muset dívat, znělo jí v uších. *Snad nebudu muset! Snad nebudu.*

Nějaký spěchající mediant jí vrazil do ramene... a vzápětí se přes ni dav přelil a někdo se vecpal mezi ni a Össeany a odtrhl ji od nich. Napomáhala tomu, jak se dalo. Zoufale se prodírala pryč, roztřesená hrůzou. Jenže už věděla, že neuteče. Zůstal v ní šílený pocit, že se na okamžik dotkla skutečné podoby světa; že její prsty vklouzly pod závoj urrūmaē a přejely po tom, co je pod všemi iluzemi... jako když hrdinka hororu pod košilí svého pohádkového prince nahmatá zpráchnivělou kost.